

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/161/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221413
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221413.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/182/2012-41 zo dňa 14. apríla 2014 a o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Komárno č. k. 10C/182/2012-61 zo dňa 8. júla 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 08. 07. 2014 č. k. 10C/182/2012-61 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ďalej ustanovení § 1 písm. a/ a c/, § 2, § 3 ods. 1, písm. d/, ods. 2, § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16, § 17 ods. 1, 2, 3, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a ustanovení § 41 ods. 2, písm. d/, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Uviedol, že navrhovateľ sa domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zapltenie titulom majetkovej škody sumu 1.165,92 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 233,18 eur, z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnej veci vedenej proti povinnej Q. D.. Návrh odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, ktorá vznikla naplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 409400015 dlžníkom. Súdny exekútor predložil súdu návrh na vykonanie exekúcie spolu s právoplatným exekučným titulom miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Prijatím žiadosti došlo k zákonnému založeniu povinnosti súdu zaoberať sa s danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v zákonom stanovenej lehote do 15 dní od doručenia žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu a to podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Exekučný súd o žiadosti rozhodol s omeškaním viac ako 175 dní tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uvedený postup exekučného súdu tak hodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko súd

bez plnenia zákonných podmienok založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem a skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa počas exekučného konania nachádza a je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Nesprávnym úradným postupom jej bola spôsobená majetková škoda vo výške 1.165,92 eur, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 233,18 eur, pretože samotné konštatovanie prerušenie práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení z 24. 03. 2014 žiadala návrh ako neopodstatnený zamietnuť. Samotné podanie navrhovateľa považovala za zmätočné. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR z 03. 05. 2011 č. k. III.ÚS 69/2011-25. Mala za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody jej boli doručené dňa 23. 04. 2012, preto v čase podania návrhu na súd zákonná 6 mesačná lehota na prejednanie žiadosti do podania návrhu neuplynula a preto nárok bol uplatnený na súde predčasne. Ďalej namietala, že i napriek výzve o doplnenie žiadosti o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody navrhovateľka nepreukázala požadované skutočnosti, nedoplnila žiadne informácie, nedokázala uviesť skutočnosti, či bola podaná sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní alebo ústavná sťažnosť. Neposkytla teda súčinnosť na predbežné prerokovanie podanej žiadosti a tým zmarila akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať jej nárok, preto podľa § 4 ods. 1, písm. a/ zák. č. 514/2003 Z. z. uplatnený nárok nemožno považovať za predbežne prerokovaný. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nevyhnuté preukázať existenciu škody. Navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko nekonkretizovala, či uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Uvádzanú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodenej, ani za ušlý majetkový prospech a preto nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Nepreukázala ani existenciu dlžníka ako úplný základ nároku, ďalej že zavinením súdu v danej exekučnej veci jej skutočne vznikla škoda, jej výšku, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. K námietke res iudicatae uviedla, že rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sa preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom.

Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 5Er/1095/2011 a zistil, že dňa 25. 05. 2011 bol na Exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého spísaný návrh oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti povinnej Q. D. na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky 328,- eur s zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne od 11. 11. 2010 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne od 25. 01. 2011 do zaplataenia, trov konania 148,18 eur a trov exekúcie na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 02079/11 zo dňa 07. 04. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 18. 04. 2011 a vykonateľnosť 21. 04. 2011. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe Zmluvy o úvere č. 409400015 v spojení so zmenkou uzatvorenou medzi veriteľom a dlžníčkou dňa 06. 05. 2010. Návrh na vykonanie exekúcie súdny exekútor postúpil súdu dňa 27. 07. 2011 spolu so žiadosťou na vykonanie exekúcie, zmluvou o úvere, Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, zmenkou a výpisom oprávneného z obchodného registra. Exekučný súd uznesením zo dňa 24. 10. 2011 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. 11. 2011. Nadväzujúc na toto rozhodnutie exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 29. 01. 2014. Proti tomuto rozhodnutiu súdu odvolanie podané nebolo.

Na základe vykonaného dokazovania aplikujúc citované zákonné ustanovenia súd konštatoval, že navrhovateľka nepreukázala (ani netvrdila), že v posudzovanej exekučnej veci sa viedlo disciplinárne konanie, riešila sa sťažnosť na prietahy v konaní a ani to, že by o sťažnosti rozhodol Ústavný súd SR

alebo Európsky súd pre ľudské práva. Vzhľadom na súčasné znenie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. iba tieto podklady by mohli byť základom záveru o nesprávnom úradnom postupe súdu. Takéto podklady zákon predpisuje pre nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom iba od 01. 01. 2013, napriek tomu súd zastáva názor, že toto ustanovenie treba brať do úvahy ako výklad aplikácie pôvodného ustanovenia § 9 v znení platnom v čase začatia exekučného konania. Pri absencii týchto podkladov nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní. Z exekučného spisu je zrejmé, že súd vo veci konal plynule, bez prieťahov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia mu bola doručená 27. 07. 2011 a rozhodol o nej uznesením dňa 24. 10. 2011. Súd nemal za preukázané nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, taktiež ani vznik uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, nakoľko ich vznik ani výšku navrhovateľka nepreukázala. Nekonkretizovala, prečo samotné konštatovanie porušenia práva nie je pre ňu dostatočným zadosťučinením. Nepredložila žiadne dôkazy, svoje tvrdenia náležite nezdôvodnila, nepreukázala aká nemajetková (morálna) ujma jej ako právnickej osobe vznikla, ani závažnosť ujmy a jej následkov. Z vlastnej činnosti súdu bolo známe, že navrhovateľka ako nebankový subjekt v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov poskytuje množstvo úverov. Jej príjmy z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom v rámci bežného podnikateľského rizika nemôžu mať veľký ekonomický dopad na jej ďalšiu existenciu. Skutočnosť, že poskytuje úvery bez zabezpečenia, bez preverovania solventnosti subjektov, návratnosť úveru tak ako to robia iné peňažné ústavy, nemožno vykladať na ťarchu odporkyne. Takémuto konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V súvislosti s majetkovou škodou súd poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že v prípade udelenia poverenia bez tvrdených prieťahov v konaní exekučného súdu by nebolo došlo k vzniku uplatnenej škody. Navrhovateľka mala preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu (pred údajnými prieťahmi) bola majetková situácia povinnej taká, že by umožnila uspokojenie jej pohľadávky v celom rozsahu. Bola povinná preukázať, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takému zmenšeniu majetku povinnej, ktorá jej znemožnila uspokojiť pohľadávku priznanú exekučným titulom a spôsobila jej škodu v celej výške vymáhanej pohľadávky. K znemožneniu uplatnenia práva oprávnenej v občianskom súdnom konaní pre prekážku res iudicata a k nelegálnemu postupu súdu opätovným posúdením práv oprávnenej priznaného právoplatným rozhodcovským rozsudkom súd poukázal na to, že navrhovateľka nevyužila svoje právo napadnúť odvolaním rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia a o zastavení exekúcie, čiže nevyňala právom očakávané úsilie aby zabránila právoplatnému zastaveniu exekučného konania. Dôkazné bremeno podľa § 120 ods. 1 OSP v tomto konaní zaťažuje navrhovateľku. Táto dôkazné bremeno neunesla. Vykonaným dokazovaním súd nemal za preukázané, že jej vznikla majetková škoda, alebo nemajetková ujma, ich výška, ani príčinná súvislosť medzi zavineným konaním exekučného súdu a vznikom majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Súd nemal za preukázané základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a preto návrh ako neopodstatnený zamietol.

O trovách konania súd rozhodol tak, že odporkyňa žiadne trovy nevznikli, resp. si ich neuplatnila, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí, ktoré musí byť zrušené. Konštatoval, že súd prvého stupňa vytvára konštrukciu, podľa ktorej návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bol anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov, avšak bol toho názoru, že samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnomu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru

tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolania boli podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 OSP) proti rozhodnutiam, ktoré možno napadnúť týmito opravnými prostriedkami (§ 201 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutia v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok a uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinný v čase začatia tohto konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, citovaného zákona (účinný v čase začatia tohto konania), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 44 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (účinný do 31. 05. 2010 v čase začatia exekučného konania):

(1) Exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

(2) Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na

skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Žalobca v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním 175 dní.

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie navrhovateľky nevyplýva zo spisového materiálu, lebo súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala, pretože Exekučný poriadok v posudzovanom období podania žiadosti upravoval len lehotu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 EP), ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, ako to bolo v preskúmanom prípade. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 27. 07. 2011, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 24. 10. 2011 (právoplatné dňa 19. 11. 2011) tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 22. 07. 2011, rozhodol tak v primeranej lehote, t. j. 90 dní. Následne uznesením č. k. 5Er/1095/2011-15 zo dňa 29. 01. 2014 postupom podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku konanie zastavil. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 175 dní od jej podania.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver, prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie omeškanie 175 dní nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie žalobcu v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Žalobca mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu v danej veci podať opravný prostriedok. Túto zákonnú možnosť nevyužil. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácii, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010- 12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver súdu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

K druhému výroku tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že napadnutým uznesením č. k. 10C/182/2012-61 zo dňa 08. 07. 2014 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi, aby v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, a to podľa položky č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť, a to odôvodnenie, čo je, i s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co 295/2013, dôvodom na zrušenie tohto uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Poukázal na položku č. 7 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého bol podľa názoru navrhovateľa vyrubený súdny poplatok za odvolanie. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého "za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy". Zdôraznil, že v prílohe zákona č. 71/1992 Zb.

(Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1, písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1, písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Zdôraznil, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota (uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C 842/2012 zo dňa 16. 10. 2013 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C 174/2012 zo dňa 03. 01. 2014) pristúpili k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a.

Odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovel z dôvodu, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď navrhovateľovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. za odvolanie zo dňa 09. 06. 2014 podané proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodené od poplatku, avšak od 01. 10. 2012 bolo predmetné ustanovenie zrušené. Keďže odvolacie konanie v danej veci začalo podaním odvolania, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 10. 06. 2014, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1, písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinné v čase začatia odvolacieho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku výrokovej časti tohto rozsudku a uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 8. júla 2014 č. k. 10C/182/2012-61 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Úspešný žalovaný si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.